

N:o 51.

Af herr **A. Olsson** i Ornakärr, om tillägg till § 70 i förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862.

Enligt 70 § i kongl. förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse å landet, sådan denna paragraf lyder genom kongl. kungörelsen den 29 juni 1866, skall öfver de skattskyldige, som sina kommunalutskylder vid uppbördsstämman ej betalt och för hvilka kommunalstämman ej beviljat afskrifning, af kommunalnämnden upprättas restlängd, som inom två månader efter uppbördsstämmans afslutande till kronofogden i orten öfverlemnas, och åligger honom att de resterande utskylderna i vederbörlig ordning indrifva och till nämnden redovisa. Vid indrifvandet af dessa medel eger kronofogden att såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige 3 procent af det resterande beloppet.

Jemlikt kongl. stadgan angående fjerdingsmän den 1 juni 1850 § 6 mom. 4, enligt lydelsen i kongl. kungörelsen den 19 maj 1876, åligger det fjerdingsman, när han derom anlitas, att biträda kronans uppbördsmän vid indrifning af oliqviderade kommunalutskylder, mot rättighet att för sålunda indrifna medel åtnjuta hälften af den uppbördsmannen medgifna uppbördsprovision.

Angående fjerdingsmäns rätt till hälften af ifrågavarande uppbördsprovision uti de fall, då dessa beordras att vid indrifning af kommunalutskylder biträda, finnes således tydligt stadgande, men deremot saknas bestämmelse, huruvida i de fall, då kronofogden uppdrager åt länsman att verkställa indrifningen eller i afseende å till andra orter bortflyttade skattskyldiga personer för dem påförda utskylders utfående, hos vederbörande myndigheter pakalla handräckning, kronofogden skall vara berättigad att

ensam tillgodonjuta provisionen, eller densamma i sin helhet eller till någon del skall tillfalla de personer, som verkställa indrifningen.

Härom ha ock vid olika tillfällen tvistigheter emellan vederbörande tjänstemän förekommit.

Uti en i Nytt juridiskt arkiv år 1889 intagen notis, n:o 589, omhandlas ett mål emellan kronofogden P. O. Borgh och kronolänsmannen W. G. Nordendahl angående åläggande för den sistnämnde att redovisa provision för kommunalutskylder m. m., som han, efter uppdrag af Borgh, indrifvit, uti hvilket mål Konungens befallningshafvande i Gefleborgs län, kongl. svea hofrätt och Kongl. Maj:t förklarar kronolänsmannen berättigad att, såsom den der blifvit satt till utnättningsman i förevarande ärende, tillgodonjuta den kronofogden tillerkända provision, och är Kongl. Maj:ts utslag meddeladt den 30 augusti 1889.

Uti ett annat mål, behandladt i administrativ väg emellan kronofogden i Luggude härad och stadsfogden i Helsingborg, i fråga om bättre rätt till provision af genom stadsfogden handräckningsvis indrifna kommunalutskylder, har Kongl. Maj:t, med fastställande af Konungens befallningshafvandes i Malmöhus län utslag, genom resolution den 20 december 1889 förklarar kronofogden berättigad att ensam tillgodonjuta provisionen af ifrågavarande kommunalutskylder.

Det torde jemväl böra nämnas, ehuru icke direkt hit hörande, att enligt ett i 1890 års årgång af Nytt juridiskt arkiv, pag. 442, under n:o 129 refererad mål emellan drätselkammaren i en stad och stadsfogden i en annan stad om bättre rätt till de 3 procent, som stadsfogden vid indrifning af resterande, i först berörda stad påförda kommunalutskylder utöfver oguldna beloppet hos den restskyldige uttagit, Kongl. Maj:t genom resolution den 21 oktober 1890, med fastställande af Konungens befallningshafvandes i Skaraborgs län och kongl. göta hofrätts domslut, förklarar stadsfogden uti den stad, der indrifningen blifvit verkställd, berättigad att tillgodonjuta uppbördsprovisionen.

Då häraf synes, att skiljaktiga meningar gjort sig gällande beträffande vederbörandes rättighet att tillgodonjuta provision af kommunalutskylder, torde ett förtydligande af det härom gällande stadgande vara af nödvändigheten påkalladt.

Detta förtydligande bör gälla äfven för kommunalutskylder, påförda i stad, men derom afgifver jag särskild motion och vill nu endast hålla mig till hvad i förevarande hänseende må för landsbygden anses vara erforderligt.

Beträffande sättet för ändringens genomförande tillåter jag mig fasta uppmärksamhet på innehållet af 6 § uti kongl. kungörelsen angående

uppbörd af afgifter till vissa på ömsesidighet grundade försäkringsanstalter den 22 oktober 1886, enligt hvilken paragraf ersättningen för indrifning af dessa afgifter skall, i de fall, då indrifningen icke verkställas af kronofogden, lika fördelas emellan kronofogden och den, som verkställer indrifningen. Denna bestämmelse synes lämpligen kunna läggas till grund för ett förändradt stadgande beträffande fördelning äfven af provision för indrifning af kommunalutskylder. Då likväl billigheten torde kräfva, att i de fall, då kronofogde till utmätningsman för uttagande af oguldna kommunalutskylder sätter underlydande kronolänsman, äfven denne berättigas tillgodonjuta provision, men det tillika må tagas i öfvervägande, att kronofogden i alla hänseenden är ansvarig för medlens indrifning och redovisning, hvarför också någon del af den ersättning för besväret härmed, som i form af provision utgår, bör i hvarje fall kronofogden tillkomma, tillåter jag mig i hufvudsaklig öfverensstämmelse med detta uttalande föreslå, att till 70 § af ofvan åberopade kongl. förordning den 21 mars 1862 fogas ett tillägg af ungefärligen följande lydelse:

Denna provision skall, i de fall då indrifningen icke verkställas af kronofogden, lika fördelas emellan kronofogden och den, som verkställer indrifningen; dock att, der kronofogden sätter länsman eller annan man, som af Konungens befallningshafvande antagen är, till utmätningsman, denne tager hälften af kronofogdens andel.

I fråga om rättighet för fjerdingsman att af kommunalutskylder, som genom fjerdingsman indrifvas, tillgodonjuta viss andel af uppbördsprovisionen, gälle hvad derom särskildt är stadgadt.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles; viljande jag till utskottet ingifva afskrifter af de här ofvan omförmälda af Kongl. Maj:t meddelade beslut, med undantag af prejudikatet af den 21 oktober 1890, hvilket finnes fullständigt refererat under n:o 129 uti Nytt juridiskt arkiv 1890 och för öfrigt är bilagdt en af mig särskildt afgifven motion angående tillägg till 70 § i kongl. förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse i stad.

Stockholm den 28 januari 1892.

Anders Olsson.

Bilaga 1.

»Till Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Malmöhus län.

Hos Kongl. Maj:t har stadsfogden i Helsingborg C. A. Nyborg i underdånighet anført besvär deröfver att,

sedan Nyborg, som på begäran af kronofogden i Luggude härads fögderi J. Ekelund om handräckning för uttagande af kommunalutskylder, hvilka inom nämnda fögderi påförts åtskilliga sedermera till Helsingborg inflyttade personer, uttagit dessa utskylder till belopp af 66 kronor 75 öre jemte 2 kronor uppbördsprovision samt till Ekelund redovisat förstberörde belopp, derefter, på särskild begäran af Ekelund, till honom öfversänt jemväl provisionsbeloppet under förbehåll dock att detsamma återsöka, samt Nyborg hos Eder anhållit, att Ekelund måtte åläggas att till Nyborg återbära berörda 2 kronor,

I genom utslag den 21 oktober innevarande år, enär den 70 § af kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862, sådant detta lagrum lyder enligt kongl. kungörelsen den 29 juni 1866, kronofogde medgifna uppbördsprovision finge anses afse ersättning för den honom åliggande skyldigheten att indrifva och till kommunalnämnden redovisa resterande kommunalutskylder, lemnat ansökningen utan bifall.

Efter det I, till följd af nådig remiss, inkommit med vederbörandes förklaring och eget underdånigt utlåtande af den 11 innevarande månad, har Kongl. Maj:t nu i nåder låtit detta besvärsmål sig föredragas och dervid icke funnit skäl att i Edert öfverklagade utslag göra ändring. Hvilket, äfvensom att resolution i målet för klaganden utfärdas, jag får, på nådig befallning, Eder till egen och vederbörandes kännedom meddela. De af Eder pröfvade handlingar i målet återställas härjemte.

Stockholm den 20 december 1889.

W. L. GROLL.

A. Wennberg.»

Rätt afskrifvet intygas:

H. C. Claussen.

C. A. Ericson.

Bilaga 2.

Utdrag ur Polisunderrättelser n:o 55 lördagen den 10 maj 1890.

Prejudikat.

Uppbördsprovision för indrifna kommunalutskylder och afgifter till presterskapet tillkommer indrifvaren.

Kronofogden P. O. Borgh hade hos Konungens befallningshafvande i Gefleborgs län gjort framställning derom, att, enär länsmannen W. G. Nordendahl, hvilken den 24 maj 1887 af Borgh erhållit uppdrag att indrifva och redovisa enligt restlängd oguldna kommunalutskylder och afgifter till presterskapet i Färila socken äfvensom den kronofogde tillkommande uppbördsprovision, väl den 29 augusti 1887 fullgjort berörda redovisningsskyldighet i afseende å utskylderna till kommunen och presterskapet, men deremot innehållit uppbördsprovisionen och icke oaktadt upprepade påminnelser kunnat förmås att därför redovisa, Konungens befallningshafvande måtte förelägga Nordendahl vid vite att ofördröjligen fullgöra den af honom i omförmälda hänseende åsidosatta redovisningsskyldighet äfvensom i öfrigt mot Nordendahl vidtaga den åtgärd, hvartill Nordendahls förhållande lagligen kunde föranleda.

Genom utslag den 3 maj 1888 har Konungens befallningshafvande sig i saken utlåtit, att enär den rättighet till provision af exekutivt indrifna kommunalutskylder och afgifter till presterskapet, som vore kronofogde enligt särskilda författningar tillerkänd, måste anses vara honom tillagd med afseende å de besvär och kostnader, som af detta bestyr tillfördes kronofogde i hans egenskap af utmättningsman, samt Borghs åt Nordendahl lemnade uppdrag att indrifva och redovisa förenämnda utskylder och afgifter till presterskapet vore att icke annorledes betrakta, än såsom hade Borgh i berörda mål satt Nordendahl till utmättningsman i sitt ställe, hvadan ock med nämnda uppdrag följt befogenhet för Nordendahl att sig tillgodoräkna kronofogden i det målet eljest tillkommande provision; ty förklarades hvarken Nordendahl kunna lagligen åläggas att till Borgh utgifva den andel af ifrågavarande provision, från hvilken Borgh ej förmått sig afstå, eller framställningen i öfrigt kunna till vidare afseende föranleda.

Svea hofrätt, der Borgh sig besvärat, har, enligt utslag den 28 september 1888, ej funnit skäl att göra ändring i Konungens befallningshafvandes utslag.

Sedan Borgh hos Kongl. Maj:t fullföljt besvären, har högsta domstolen, enligt utslag den 30 augusti 1889, ej funnit skäl att i hofrättens utslag göra ändring.

Rätt utdraget intygas:

H. C. Clausen.

C. A. Ericson.

N:o 52.

Af herr **A. Olsson** i Ornakärr, om tillägg till § 70 i förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 mars 1862.

I 70 § af kongl. förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse i stad, såsom denna paragraf lyder genom kongl. kungörelsen den 8 september 1868, stadgas, att efter slutad uppbördsstämma ingifve drätselkammaren till magistraten berättelse, huru uppbörden af stadsutskylderna utfallit, och foga dervid restlängd öfver oguldna stadsutskylder. Magistraten låter de oguldna utskylderna i laga ordning uttaga och till drätselkammaren aflemna. Vid indrifvandet af sådana medel må derutöfver hos den restskyldige uttagas 3 procent af det resterande beloppet.

Dessa tre procent lära på olika sätt af städernas styrelser disponeras, antingen så, att de ingå till stadskassan eller sålunda, att de blifvit anslagna att utgå såsom ersättning till den eller de inom staden anställda tjänstemän, som verkställa indrifningen.

Häraf har ansetts följa, att äfven för sådana personer, hvilka från stad utflyttat till annan ort, utan att hafva erlagt sina utskylder, stadsmyndigheten, då den påkallat handräckning hos vederbörande i de bortflyttades nya vistelseort, för att utfå dem påförda utskylder, infordrat jemte utskylderna äfven de 3 procent derutöfver, som den restskyldige författningsenligt skolat erlägga. Denna åtgärd, såvidt derunder innefattas anspråk